

derfor tye til Lovhyndige for at faae at vide, hvad der menes med de hidtil „frie Artiller“, og det er dog Noget, som det forekommer mig, bør saavidt muligt undgaaes.

Jeg ønskede gjerne med det Samme ogsaa at henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa noget Lignende i en anden Paragraph, og jeg haaber, at jeg med den ærede Formands Tilladelse maa nævne, at der i § 99 staaer anført, hvilke ældre Lovbestemmelser der hæves ved denne Lov, men derimod ikke hvilke der blive staaende i Kraft; og jeg anseer det egentlig for ligesaa vigtigt at vide dette som at vide, hvilke Bestemmelser der ved denne Lov ophæves.

S. M. Petersen: For da jeg havde Ordet, oversaae jeg en Bestemmelse i § 46. Saavidt jeg erindrer, tillod jeg mig allerede ved Sagens første Behandling at henlede Opmærksomheden derpaa, men jeg finder intet Svar derpaa, jeg har ikke faaet den mundtlig, og jeg finder den heller ikke skriftlig i Betænkningen; men jeg skal dog, hvis jeg tør, anmode den ærede Ordfører om nærmere at forklare os, hvad det skal betyde, naar der her i § 46 staaer, at det „derhos overlades Communalbestyrelsen med Indenrigsministerens Samtykke at tilstede Høterne at udfjænke *Ol* og Brændeviin til Fortæring paa Stedet, men uden at have siddende Gæster og uden at øve noget Slags Værthuushold, Alt under Jagttagelse af denne Lovs § 71.“ Hvad er dog Meningen med disse Ord, naar vi komme udenfor Hovedstaden? Jeg kan nok forstaae, at slike Definitioner og slike Betænelser kunne findes heri Kjøbenhavn, hvor 5 a 6 Mænd kunne være beskæftigede med, hvad der er en Mand's Bedrift i Provindsferne. Her bliver saaledes udfolgt i smaa Partier, men hvad vil det sige paa andre Steder, naar en Mand har Ret til at udfjænke *Ol* og Brændeviin til Fortæring, men at han ikke maa have siddende Gæster, som fortære det? Skal han saa være en Dvertræder af Loven, fordi et Menneffe, som fortærer *Ol* og Brændeviin, sætter sig ned saalænge? Jeg skulde ansee det for meget ønskeligt, om den

ærede Ordfører vilde udtale, hvad man mener med Ordene: „siddende Gæster“.

Ordføreren: Da der i saa Henseende ikke foreligger noget Vædringsforslag, troer jeg at kunne fatte mig meget kort. Der er en Bestræbelse i Loven efter saavidt som muligt at skide Værthuushold fra Detailsalg navnlig af Fornødenhedsartikler. Her i Kjøbenhavn er Regelen den, at Høtere antages at have Tilladelse til at udsælge *Ol* og Brændeviin, men at de ikke maae have siddende Gæster — der er ikke nogen utryffeligg Bestemmelse derfor, men det er en gammel Praxis — udenfor Kjøbenhavn derimod have Høterne slet ingen Ret til at udfjænke *Ol* og Brændeviin.

Med Hensyn til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 1ste Valgfreds (Gomard) bemærkede, kan jeg ganske henholde mig til, hvad der allerede fra andre Sider er anført om Forstaaelsen af §§ 43 og 44. Det forekommer mig rigtignok aabenbart, at Kjøbstæderne aldrig kunne lide under, at man der faaer Lov til at tage et mindre Borgerstab for billigere Pris, naar man foretrækker dette. Iøvrigt er det maaffee undgaaet det samme ærede Medlems Opmærksomhed, at man kun ved at tage Borgerstab som Wiinhandler kan faae Lov til at holde Wiinstue.

Da ellers Ingen forlangte Ordet, skred man til Afstemning. I Genhold til Ordførers Udtalelser udsattes Afstemningen over §§ 43 og 47 til et senere Afnit.

Lovudkastets §§ 42, 44 og 45 (see A nhang A. Sp. 324 og 325) vedtoges uden Afstemning, da Formanden ikke ansaae en saadan for nødvendig og den ikke forlangtes af Noget.

1) Udvalgets Forslag til § 46. „Andet Stykke“ udgaaer vedtoges med 64 Stemmer mod 2.